

2. kontrolní slohová práceMoje oblíbené místo

(líčení)

Osnova:

1. Kopeček- Kulička
2. Vyšlapaná cestička
3. Pohled na Měřín
4. Tajemná pole a les
5. Vztah k Tobě Kuličko

Můj nejmilovanější kopečku, nacházíš se na Moravě, kde je příroda tak panenská a svůdná. Z dálky vypadáš jak kulička a tak se ti taky říká. Kuličko, i tvé jméno je kouzelné.

Vyšlapaná prorostlá cestička, lemovaná majestátními stromy a polštářky mechu je tak dlouhá, ale tak nádherná. Cestičku zdobí rodinky tmavých kloboučků, hříbků, cestou s námi teče i potůček s tak křišťálovou vodou, lemovaný kapradinami a lopuchy. Tak krásné je jít tou cestou plnou radosti a cítit tu svěžest přírody. Natěšenost pomalu vstoupá do hlavy a v myslí už není místo na nic jiného než na myšlenku té krásy, co nalezneme nahoře.

Ustupující stromy, jen krčící se keře, jsme tu! Celou krajinu kolem máme jako na dlani. Kuličko, mé srdce se samo otevře, když vidí tu krásu, tu nedotčenou přírodu. Tak úžasný je pohled na krajinu, na které leží jen jedna vesnička- Měřín. Tolik baráčeků, zahrad a dva rybníky zdobí tuto ves. Tolik pohody a radosti se tu nachází. Kuličko, ukazuješ nám tolik obrazů, tvoje krajina je jak malovaná.

Všude kolem tebe pole barví se do nejrůznějších barev zdobí tvoje obrazy. Řepka olejka vypadající jak hejno malých kuřátek nám připomíná jaro. Obraz obilí zdobí křivky od kombajnů, vypadající jak vlnky, které nakreslím prstem. Jen jeden malý tajemný lesík porušuje tvou krajinu, Kuličko! Je jak kouzelná tmavá skvrna, uprostřed nepoškozené krajiny, je jak skvrna od barvy, která kápla na dokonalý obraz.

Kuličko, jsi hluboko v srdci snad všech, co tu kdy byli. Nedá se zapomenout na tu pohodu a klidnou atmosféru v jakémkoli ročním období, tak uklidňující je pohled na krajinu kolem tebe. Pohled do dálky vzbuzující dojem, že vidíme až na konec světa, je tak krásný!

Můj portrét

Jsem obyčejnej mladej kluk
- a málokdo to tuší
že Amor tance natáh luk
a střelil do mě kuší

Je jedno jestli brejk či street
tancuju jako divej
bez tancování prostě nelze žít
jen pro tanec jsem živej

Když na parketu v náručí
objímám holku krásnou
tak svět se se mnou zatočí
a světla kolem zhasnou

Jenže pro samý tančení
na parketu jsem rád
nezbývá čas na randění
proč toho litovat?

Já prostě miluju svobodu
mé srdce se jí koří
a proto kašlu na školu
ta ať si klidně shoří

Můj portrét

Jaká jsem?
To je těžké říci, vždyť popsat
sebe je věc nelehká.
Sednu si a pokusím se napsat
jak učinil by básník poeta.

Mám mnoho podob, mnoho tváří
na jedné ruce bys je nespočet.
Chvíli jak slunce zářím,
chvíli studená jsem jak ten led.

Brzy na to z očí se mi řinou slzy,
to když smutek mojí duši zakrývá.
Když přejde žal a temné chmury,
smích a radost štěněte je vystřídá.

Má fantazie nezná hranice,
nevejde se do žádné školní lavice.
Ze skutečného světa je mi možná na nic,
je jako kal na dně sklenic.

Na životě nevidím jen samé klady,
přesto nejsem škarohlíd.
Uvnitř se ti dva často vadí,
jak na smetišti kohouti.

Lžu jen někdy, nesmějte se,
nikdo však tomu nevěří.
Mám jiné chyby to mi věřte,
na které rodiče bez ustání láteří.

Třeba ráda neuklízím,
pořádek mi není v hod.
Ani svéhlavost mi není cizí,
bývá u mě coby častý host.

Svémi vadami se rádi nechlubíme
a tak přednostem já rychle odbočím.
Je jich hodně to vy jistě víte,
ale vyjmenovat je prostě neumím.

Své jméno si hrdě nesu,
vždyť patřilo i královnám.
Do Evropy přišlo z Orientu
a to díky křížovým výpravám.

Dosti o mě vždyť mě znáte,
dobře vím co si o mě povídáte.
Nechci tu teď planě tlachat,
abych nad známkou nemusela plakat.

Mohla jsem toho napsat mnohem víc a však
má múza odešla kamsi pryč.

MŮJ PORTRÉT

Mé kudrnaté vlasy
a velké hnědé oči,
mám radost z maličkostí,
třeba že svět kolem mě se točí.

Chtěla bych šťastnou zemi,
bez násilí a bez zla,
abych každý večer
láskou a radostí obklopena usla.

Žiji si svůj život,
mám mysl ve vlastním světě,
kde je pořád světlo a teplo.
Spousty krásných květin tu kvete.

Za rodinu a přátele
dám třeba ruce do ohně.
Vylezla bych pro ně na vrchol světa,
kdyby to všechno bylo možné.

Občas bych se chtěla osamostatnit,
rozhodovat sama za sebe.
Jedno z mých velkých přání
je vzít celou Zemi do nebe.

Mým životem je hudba,
jak sladké tóny harfy zní.
Je krásné vnímat barvy zvuků,
slyšet hlasy, zpěv a snít.

Nadýchané dlouhé šaty,
nesmělý pohled do hlediště.
Udělat první krok,
stát tam tak bezbranně a nejistě.

Jemná předehra piana,
zvuky klavíru se nesou sálem.
Uprostřed podia stojí zpěvák či zpěvačka.
V této chvíli jsou královnou či králem.

Zavřít oči, soustředit se,
vytvořit prvý něžný tón,
pomalu z piana do forte,
vrchol skladby zní jako zvon.

Udivené pohledy spokojených lidí,
velký aplaus, poklona,
člověka zahřeje u srdce,
když to všechno kolem sebe vidí.

Plný sál stojících lidí,
mužů i žen.
Je smutné probudit se do reality
a zjistit, že to byl jen sen...